

Պարույր Սևակ

Միջակետի կարիք

Ես՝ հաբեշի ու նեգրի պես սևամորթը,
Ինձ ժպտացող ատամներիդ փղոսկրի
Լուսեղ փայլից ճերմակել եմ կարծես հիմա...
Ես՝ բառերի խոշորածախ վաճառորդը,
Մնանկացած եմ ինձ զգում քո խոսքերից,
Որ մանրամաղ անձրևի պես սողոսկելիս
Չե՛ն հարցրնում թույլտրվություն,
Տեղ չե՛ն խնդրում իրենց համար:
Իսկ խոսում ես... հազա՛ր ու մի դատարկ բանից.
Թե չես սիրում ձմեռ ու թուֆ,
Թե պաշտում ես լեռ ու ամառ,
Թե դժգոհ ես քո նոր շորի նեղ գրպանից,
Թե կինոյում մեկն ինձ շատ է նման եղել,
Թե ինչ լավ է, որ չեմ պահում կյանքում բեղեր,
Թե... վերստին ետ ես դառնում շոր ու կարին
Կամ երագում, որ «չորսերը» դառնան «հնգեր»
Եվ... չես զգում, որ - հրաշքո՛վ – տասը տարին
Մե՛կ վայրկյանում ուսերիցրս վայր է ընկել:
Ու չե՛մ զգում...
Շարունակում ես բլբլալ,
Ծիծաղում ես դատարկ բանից,

Դատարկ բանից պատրաստ ես լալ.
Հարց ես տալիս,
Չարմանալի հստա՛կ հարցեր
Եվ մեջընդմեջ... պաշպչում ես,
Պաշպչում ես այնպես, կարծես
Քո հապշտապ բլբլոցն ես կետադրրում...
Քո հապշտապ բլբլոցն ես կետադրրում դու մերթ ընդ մերթ,
Եվ չգիտես, որ անհամբեր միջակետի եմ սպասում՝
Երկարատև՝ - շարունակվո՛ղ մի համբույրի:
Եվ չգիտես,
Որովհետև թեպետ արդեն տասը տարին
Մեկ վայրկյանում ուտերիցըս վայր է ընկել՝
Դարձել եմ քեզ հասակակից ու դասընկեր,
Սակայն ունեմ տարիքային մի թուլություն.
Համբույրի և պաշի միջև
Դեռ դնում եմ տարբերություն...

13.VII.1958թ. 23.XII.1959թ.

Մոսկվա Թիֆլիս